

**ANNELI
KANTO**

**SAALIS-
TETUT**

**CRIME
TIME**

Anneli Kanto

Saalistetut

Näkijä 2

Helsinki

Kiitos lukuavusta Arja Jääskeläinen ja Terhi Rannela.

© 2023 Anneli Kanto
CrimeTime on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Kannen kuva Olga Veselovskaya
Kansi Jarkko Lemetyinen
Taitto Noora Ohvo
ISBN 9789523826168
Painopaikka EU

1.

”Tapa itsesi tai tapan tyttösi. Tiedät kyllä miten.”

Marina tuijotti ruutupaperista repäistyä lappua. Sanat oli kirjoitettu tikkukirjaimin sinisellä kuulakärkikynällä. Rivit viettivät alaspäin. Kynä oli ollut huono, muste tuhraantunut.

Polvet alkoivat vapista. Käsi herpaantui, ja matkakassi läjähti raidalliselle räsymatolle. Matto oli vinossa ja mutkalla, talo kalsea ja huokui kosteaa. Tiskipöydällä olivat samat astiat, jotka hän oli siihen lähtiessään jättänyt.

Ilkeä vaaran aavistus oli livahtanut hänen mieleensä jo pihassa. Pihaa ei ollut kolattu lumesta vaan sitä peitti pehmeä lumikerros. Puhtaassa lumessa ei ollut jalanjälkiä. Koira oli vinkunut surkeana tarhassaan, nälissään ja janoissaan.

Marina putosi istumaan vaaleanvihreälle tuolille keittiön pöydän ääreen.

– Aava! Aava! hän huusi.

Ei, hän ei huutanut, hän parkaisi särkyvällä äänellä, niin kuin huutaa ihminen, jonka kimppuun yllättäen käydään. Hän olisi voinut yhtä hyvin huutaa apua, apua.

Yhtä turhaan. Kukaan ei kuullut, kukaan ei tullut.

Talo oli äänetön ja kylmä. Aava ei ollut lämmittänyt pönttöuunia äitinsä poissaollessa.

Marina kaivoi puhelimensa esiin ja soitti tyttärelleen.

Pöydälle jätetty lappu oli sairaan ihmisen tuhertama. Se ei voinut olla totta. Aava oli turvassa, Suvin luona tiettenkin.

Marina Eriksson, 34, oli pienipalkkainen laskettelu-keskuksen lomamökkien siivooja. Hänellä ei ollut rahaa, asemaa eikä suhteita. Ei ollut mitään syytä kiristää niin mitätöntä ihmistä. Tämä oli erehdys. Silti lappu oli siinä, ruudullisella vahakankaalla pirtinpöydällä. Paha oli löytänyt tiensä syrjäiseen, vähäiseen mökkiin Lapissa, kaukana kaikesta. Se oli hyökännyt Marinan tavallisen, pienen mutta turvallisen elämän kimppuun ja suistanut sen sijoiltaan. Tämän jälkeen mikään ei olisi enää niin kuin ennen, ei tavallista, ei turvallista.

Puhelin hälytti. Aava ei vastannut.

Tälle oli olemassa selitys. Pilaa. Tytön typerä kepponen. Tyhjä uhkaus. Tarkoitettu jollekulle muulle.

Vaisto sanoi toisin. Tämä oli totta.

Kauhu nousi kuin kylmä vesi. Marina tunsi putoavansa avantoon, jäisen veden läpi kohti kivistä pohjaa.

2.

Puoli vuotta aiemmin

Super-Siistijät oy:n avaintyöntekijä Marina Eriksson nosteli moppinsa ja rättinsä ämpäriin ja kierrätti viimeisen tarkastavan katseen lomamökissä. Mökki nökötti rinteessä mäntyjen välissä muiden samanlaisten rivissä kävelymatkan päässä hiihtokeskuksesta. Se oli hirsirakenteinen ja ulkoseinät oli tervattu. Verannan tukipuut olivat kelohonkaa ja Lapin tunnelmaa lisäsivät oven yläpuolelle naulatut poronsarvet. Jyrkkälappeisella harjakatolla kasvoi kuntaa.

Perinteinen ulkonäkö huijasi. Sisältä mökit olivat nykyaikaisia ja täysin mukavuuksin varusteltuja, joskin sisustus viittasi Lappiin. Seinällä oli porontalja sekä pohjoista maisemaa ja revontulia esittäviä sisustustauluja. Mattojen kuvioissa oli tyylliteltyjä poroja, kotia ja koiravaljakoita. Kansiossa esiteltiin laskettelukeskuksen palveluja: lasketteluopetusta, välinevuokraamoja, koiravaljakkoajeluja, ravintoloita, kampaamoja, kosmetologeja, hierontapalveluita ja erikoismyymälöitä.

Marina tarkasti, että keittiö oli siisti, roskakorit ja jääkaappi tyhjennetty. Takan tuhkat korjattu, polttopuita kannettu ulkovarastosta halkolaatikkoon. Lehdet ja kirjat nostettu paikoilleen. Pinnat pyyhitty. Makuuhuoneeseen vaihdettu puhtaat lakanat ja likaiset työnnetty pyykkipussiin, jonka hän veisi mukanaan.

Marina tiesi siivonneensa saunan mutta kävi tarkistamassa vielä, ettei ollut jättänyt valoja päälle tai vettä tippumaan. Kaikki oli niin kuin pitikin. Sauna ja pesuhuone tuoksuivat raikkaalle. Puhtaat pyyheliinat ja saunatakkit oli ripustettu koukkuihin, pesuvadit ja löylykiulu kumottu. Peflettipakkaus oli paikallaan pukuhuoneessa.

Mökki oli ollut kotimaisten matkailijoiden käytössä. Selvästi perhe, koska siltä oli jäänyt sarjakuvalehtiä, tyhjiä sipsipusseja, karamellipapereita, puuvärejä, muropaketti ja jogurttia. Siististi oli eletty, mutta kotimaiseen tapaan tippiä ei ollut siistijälle jätetty. Sotkuiset vieraat jättivät viitosen tai kympin, ehkä paikatakseen huonoa omaatuntoaan. Marina ei osannut sanoa, kumpi oli pahempi, siisti ja nuuka porukka vai porsasteleva ja avokätinen.

Siivoojan työ sopi hänelle. Sitä sai tehdä itsenäisesti, suunnitella hommansa oman päänsä mukaan ja olla oma pomonsa. Riitti että teki työnsä hyvin. Ystävä ja naapuri Raisa työskenteli hotellin vastaanotossa ja huomautteli usein, että Marinan kannattaisi pyrkiä eteenpäin urallaan, niin kuin nyt Marinalla mitään uraa olisi ollut. Raisa houkutteli häntä hotellin siisteihin sisätöihin, mutta Marina ei syttynyt. Siellä pitäisi pookuroida ihmisiä, olla maireana ja puhua kielillä, hyvittelä hemmoteltuja rikkaita, jos ne ylellisyyteen tottuneet ihmisperseet eivät olleet johonkin

tyytyväisiä. Kuten jos revontulet eivät ilmestyneet taivaalle, vaikka turisti ne tilasi.

Ei maistunut lakeijan elämä. Siivoojalla oli vapaus eikä tarvinnut puhua kenellekään.

Hän työnsi siivousvälineet komeroon, keräsi tavaransa ja pyykit, sammutti valot ja sulki oven. Liiketunnistin lävähti päälle hänen astuessaan ovesta ja valaisi pihan.

Oli lokakuu, ja ennen lumen tuloa oli mustin aika. Kun lumi satoi, pohjoisen pimeä ei ollut samanlaista kuin etelän pimeä. Se oli pehmeää sinistä, ja siinä oli kiehtova kuulaus.

Marina käveli autolleen ja heitti kassinsa tavaratilaan. Mökki oli tämän päivän viimeinen.

Hän istahti autoon ja toivoi, ettei vanha kulkuneuvo oikuttelisi vaan käynnistyisi. Hän huokaisi helpotuksesta kuullessaan moottorin yhteistyöhaluisen mörähdyksen lannistavan juijutuksen sijaan.

Marina kääntyi mökkitieltä valtatielle, joka oli hiljainen ja autio. Kotimatka ei ollut pitkä, runsaat kymmenen kilometriä. Koti oli sopivan kaukana laskettelukeskuksesta, pieni ja vanha omakotitalo kylän ulkolaidalla, mutta siellä oli oma tupa, oma lupa ja oma rauha. Naapureiden puuttuminen ei häntä haitannut, päin vastoin. Raisa asui lähimpänä, se riitti.

Laskettelukeskus oli kummallinen maailma, levoton ja epätodellinen kuin ruotsinlaiva. Väki vaihtui koko ajan ja oli irrallaan arkielämästä. Oli parempi pysytellä kauempana. Välimatka loi turvaa teini-ikäiselle tyttärelläkin. Äidin ei tarvinnut pelätä ja vahtia, karkasiko nuori yökerhoon tai notkuiko keskuksen kahviloissa ja myymälöissä poikia kyttäämässä ja ajautumassa huonoon seuraan.

Marina mietti, jaksaisiko lämmittää saunan. Olisi pitänyt soittaa Aavalle ja pyytää tätä laittamaan tulet saunan pesään. Sähkösauna olisi toisinaan ihanan helppo, vain kytkimen napsautus ja sauna lämpiäisi, mutta puulämmitteisen saunan löylyt olivat tietenkin jotain muuta ja monin kerroin parempaa.

Marina ajoi hitaasti. Muutaman kilometrin pätkä laskettelukeskukselta kohti kunnan keskustaa oli valaistu, turistien paapomista sekkin. Sitten valopylväät loppuivat ja auto sukelsi pimeään. Marinalla ei ollut mihinkään kiire. Mäen takaa kajastivat vastaantulevan auton valot. Marina vaihtoi pitkiltä valoilta lyhyille.

Vastaantuleva auto ampaisi mäen takaa. Se tuli kovaa vauhtia, häikäisevän pitkät ajovalot päällä. Sokaistuneena Marina jarrutti vaistomaisesti, ja eturenkaat luistivat. Vastaantulija siirtyi hänen kaistalleen. Se tuli suoraan päälle.

Marina ei ollut uskoa todeksi, että joku kaahasi kylmäverisesti päin. Hän käänsi ohjauspyörää oikealle, tien sivuun. Auto pyörähti akselinsa ympäri ja syöksähti tieltä ojaan, nokka tulosuuntaan. Metallin rouskui, kun auto törmäsi kylki edellä kalliioleikkaukseen.

Vastaantulija katosi pimeyteen.

Auto huusi kuin henkensä hädässä. Turvatyyny likisti Marinan penkkiä vasten, painoi keuhkot lyttyyn ja tukahdutti hengityksen. Hän haroi virta-avainta ja sai moottorin sammutetuksi. Auto hiljeni. Puhelin oli käsilaukussa, joka oli lennähtänyt jalkatilaan. Rintaan sattui, oksetti.

Pitää soittaa hinausauto, pitää soittaa Aavalle, pitää soittaa tiiminvetäjälle, etten pääse huomenna töihin, miten tästä pääsee ulos, hän ajatteli, ennen kuin tajunta katosi.

3.

Marina Eriksson oli raivoissaan mutta terveydenhuollon kasvottomat voimat olivat häntä vahvemmat. Hänellä oli käynyt auto-onnettomuudessaan huono tuuri. Uteliaat mutta mitään osaamattomat etelän turistit olivat huomanneet penkkaan kolaroineen auton ja soittaneet paikalle sekä ambulanssin että poliisin, vaikka kumpaakaan ei tarvittu. Koska jouduttiin odottamaan kauan, turistit olivat kuvanneet videoita sekä autosta että Marinasta ja tohkeissaan sankaruudestaan julkaisseet niitä ties missä twitterissään ja tiktokissaan Marinan kielloista huolimatta.

Sen sijaan he eivät tehneet sitä, mitä Marina pyysi, eli päästäneet hänet ulos autosta. Turistit olivat olevinaan tietäväisiä niin kuin etelän väki aina oli ja väittivät, että niskamurtuman uhka oli todellinen. He eivät antaneet Marinan liikahtaakaan, ennen kuin ensihoitajat olivat vanginneet hänet kaulatukeen.

Marina sai heidät sentään uskomaan, että oliärkevintä soittaa Raisalle, joka osaisi selittää tilanteen rauhoittavasti Aavalle ja muutenkin lähimpänä naapurina pitäisi

tytöstä huolta äidin ollessa terveyskeskuksessa tarkastettavana.

Terveyskeskuksessa Marinaa piinattiin turhanpäiväisellä höösyksellä eikä uskottu hänen tarmokasta tahtoaan päästä kotiin. Hänet lähetettiin Rovaniemelle Lapin keskussairaalaan kuvattavaksi ja tarkistettavaksi, sillä whiplashin eli niskan saaman ruoskaniskuvamman mahdollisuus oli otettava huomioon.

Sairaalan kaikkitietävä naislääkäri esitelmöi Marinalle opettavaisesti, että pään nytkähtämisestä aiheutunut niskavamma saattoi aiheuttaa huimausta, päänsärkyä, aistiharhoja, tolkutonta väsymystä ja jopa työkyvyttömyyttä. Hän kehui yli-innokkaita turisteja siitä, että nämä olivat pitäneet vammautuneen liikkumattomana, kunnes niskaa tukeva kauluri oli saatu paikalleen.

Lääkäri halusi tutkia mahdolliset kylkiluiden murtumat, joten Marinan yläruumis riisuttiin paljaaksi, vaikka hän selitti kiukkuisesti, että osasi kyllä itsekin ottaa paidan päältään.

Lääkäri oli niin kuin lääkärit olivat, ylimielinen ja tietoinen korkeasta yhteiskunnallisesta asemastaan sekä vain harvoille ja valituille annetusta pitkästä koulutuksesta. Nuori nainen katseli Marinaa kuin tämä olisi tarkastettava ja leimaa odottava teurasruho, havaitsi varmaan potilaan rinnassa tatuoinnin, sillä kasvoilla häilähti halveksinta. Marina näki, että lääkärin arvoasteikossa hän siirtyi kansalaisten b-luokkaan, huonosti koulutettujen köyhimysten joukkoon, joka kulutti yhteiskunnan palveluja ja varoja mutta jonka tuotto verovaroihin oli naurettavan pieni. Marinan teki mieli tiuskaista jotakin

myrkyllistä mutta hän hillitsi kielensä ja mielensä ja tyytyi kiristelemään leukaperiään.

Luunmurtumat oli tutkittava, lääkäri ilmoitti, ja Marian oli pakko alistua kuljetettavaksi kuin paketti, altistua röntgensäteille, kärsiä klaustrofobiaa magneettikuvausputkessa ja sietää pissahätää ja nälkää, kun tehokas terveydenhuolto ei katsonut tarpeelliseksi ruokkia uhriaan tai taluttaa häntä vessaan.

Loppujen lopuksi asia oli niin kuin Marina oli alusta asti sanonut. Niska oli vahingoittumaton mutta kaksi kylkiluuta oli turvavyön lukon alla murtunut. Niille ei tehty mitään, sillä ne paranisivat itsestään. Häntä varoiteltiin vielä niskan retkahdusvammasta. Niskaan kohdistunut heilahdusisku saattoi olla katala. Marinaa kehoitettiin tarkkailemaan sen oireita, ennen kuin hänet vastahakoisesti päästettiin kotiin sairauslomalappu kourassaan.

Marina kiroili itsekseen. Sairausloma tiesi ansionmenetyksiä, sairaalakeikasta tulisi lasku, ja peltikylki oli niin pahasti ruttaantunut, että auto menisi lunastettavaksi. Hinauksen korvaksi kaiketi vakuutus. Kotterosta ei saisi juuri mitään. Se oli ollut vanha mutta käyttökelpoinen. Marina kiroili lisää, sillä töihin hän tarvitsi kulkuneuvon.

Sairauslomalla hän ei aikonut läsiä paria päivää kauempaa, enempiään ei yksinkertaisesti ollut varaa.

Sairauspäiviensä aikana hän ehti kuitenkin vastailla poliisin soittoihin, riidellä vakuutusyhtiön kanssa korvauksista ja etsiä sopivaa käytettyä autoa ja autolainaa. Vakuutusyhtiö ei ollut halukas maksamaan mitään, koska Marina

ei ollut itse onnettomuuttaan aiheuttanut. Päälleajaja oli syyllinen ja korvausvelvollinen, mutta syyllistä ajoneuvoa ei tietenkään löytynyt, koska se oli paennut paikalta. Marina ei ollut nähnyt muuta kuin häikäisevät valot ja tumman kyljen. Varmasti hän ei osannut sanoa muuta kuin että auto ei ollut valkoinen ja se oli melko suuri.

Poliisin annettua raporttinsa vakuutusyhtiö taipui lunastusmaksuun, todennäköisesti koska summa oli naurettavan pieni.

Marinalla oli hyvä syy olla raivoissaan. Hänen päälleen oli kaahattu, hän oli syytön onnettomuuteen, mutta sen kustannukset hän joutui maksamaan kalliisti. Marina mietti, oliko hänen päälleen ajettu tahallaan. Siltä se oli vaikuttanut. Vaikka vastaantulija olisi voinut pysyä omalla kaistallaan, se oli kääntynyt suoraan kohti Marinaa.

Häntä myös ärsytti suunnattomasti, että oli ilman omaa suostumustaan joutunut esittämään pääroolia turistien kännykkävideoissa, sillä hän inhosi sosiaalista mediaa ja periaatteesta pysyi poissa virtuaalisilta tantereilta.

4.

Kaksi naista istui pöydän ääressä vastapäätä toisiaan. Toinen oli tummatukkainen, trendikkäästi pukeutunut nelikymppinen, toinen hiukan nuorempi nainen, jolla oli leiskuvanpunaiset kiharat, huolellinen meikki ja eksoottisen näköinen kaftaani. Pöydälle heidän välilleen oli levitetty tarot-kortteja.

– Ihania tämmöiset kantakaupungin arvotalot. Naapurit eivät kuulu seinien läpi. Kauhean kalliita vain. Liian kalliita, tumma nainen sanoi ja kuljetti katsettaan pitkin seiiniä kuin arvioidakseen niiden hintaa.

Punapää ei vastannut vaan otti kortit käsiinsä ja sekoitti niitä näppärästi. Hän oli selvästi tehnyt samaa useasti.

– Sulla ei ole nimeä ovesa, tumma nainen tunnusteli varovasti.

– Tämä on sen verran omituinen ammatti, ettei kannata nimeään kuulutella, punapää vastasi ja ajatteli, miten hienoa oli, että hänellä oli ollut mahdollisuus ostaa ylemmistä kerroksista asunto ja jättää yksiö vastaanottotilaksi. Yksityiselämä säilyi yksityisenä eikä tarvinnut pelätä,

että joku sekopää yrittäisi ovesta läpi. Hän oli saanut pesämunaksi pienen perinnön, mutta pankkilainaa oli pitänyt ottaa raskaasti sen lisäksi. Häntä ei kaduttanut, vaikka kuukausittaiset lyhennykset pitivätkin budjetin tiukkana eikä koskaan voinut tietää, olisiko jossain kuussa asiakaita runsaasti vai vähän. Viime aikoina rahavirta oli ollut valitettavan kuiva.

– Tulin uudelleen, kun edellisen kerran ennustukset pitivät niin hyvin paikkansa. Sain oikeasti apua, vaikka en olisi uskonut, tumma nainen sanoi. – Olisi taas pari juttua, joita haluaisin tunnustella.

Näkijä levitti sekoittamansa kortit kuvapuoli alaspäin ja kehotti asiakasta valitsemaan kortin, joka puhutteli.

– Vaunut. Niin kuin näet kuvastakin, ohjastaja etenee vauhdikkaasti kohti päämääräänsä. Hän voittaa esteet. Kortti merkitsee saavutuksia ja menestystä, mutta myös vaivaa tai kovaa työtä. Hevosia on osattava ohjata taitavasti. Tämä voi tarkoittaa myös matkaa. Vaunut ovat menossa johonkin.

Asiakas nyökkäsi innokkaasti.

– Juuri niin. Minun pitäisi tehdä päätös, johon liittyy matka ja työtä. Olen ollut kahden vaiheilla, sanonko kyllä vai ei.

Näkijä kehotti häntä nostamaan toisen kortin. Ehkä se antaisi vihjeen päätöksestä. Tosin näkijä tiesi jo nyt, minkä päätöksen asiakas halusi tehdä. Tämä oli selvästi innoissaan ja tarvitsi vain pienen tönäisyn haluamaansa suuntaan. Esiin kääntyi kolikkojen ykkönen.

– Kolikkojen ykkönen tai ässä, jos niin haluaa sanoa. Se tarkoittaa suotuisia näkymiä ja rahaa.

Tumma nainen nyökytteli ja hymyili.

– Kiitos. Näin olen itsekin ajatellut, mutta olen em-pinyt. Työpaikasta on kysymys. Se on mielenkiintoinen homma mutta kaukana ja kausiluontoinen. Tekisi kuitenkin mieli kokeilla, kun se olisi joka tapauksessa uralla askel eteenpäin. Päällikön asema. Minulla olisi vielä yksi ongelma, jos saa kysyä.

Näkijä nyökkäsi.

– Hyvin ehditään vielä.

Asiakas nosti kolmannen kortin. Siinä oli omituisen näköinen laite, eräänlainen puinen pyörä, jonka kehällä kyyhöttivät apina, jonkinlainen hännällinen eläin ja kruunupäinen ihminen.

– Kohtalonpyörä kuvaa elämän ikuista liikettä. Jonkun kohtalo nousee, jonkun laskee. Viesti on, että ratkaisun hetki lähenee. Asiat liikkuvat eteenpäin. Menee hyvin yksiin edellisten korttien kanssa, näkijä tulkitsti.

Tumma nainen henkäisi.

– Jos vielä yksi... lupaan, etten kysy enempää.

Kuvassa oli tuomiopasuunaa puhaltava enkeli ja tuomiolle haudoistaan nousevia alastomia ihmishahmoja.

– Viimeinen tuomio, selitti näkijä. – Eräänlainen oikeuden ratkaisu tai tilinteon hetki. Pahat teot tulevat tuomittaviksi. Tämä voi merkitä myös katumusta ja anteeksisaamista, jos on käyttäytynyt väärin toista ihmistä kohtaan. Menneestä vapautumisesta on kysymys.

Tumman naisen poskille oli noussut laikullinen puna ja otsa hehkui melkein sinipunaisena.

– Voi kiitos, osuu tasan kohdalleen. Olet taas auttanut niin paljon. Olet valtavan taitava.

Hän laski pöydälle setelin ja alkoi puhua vuolaasti, kuin taakasta vapautuneena.

– Minua vaivaava ongelma oli kysymys työpaikasta Lapin laskettelukeskuksessa, tumma nainen kertoi. – Kiinnostava työ ohjelmapäällikkönä. Otan työn vastaan, se on nyt päätetty. Tai kohtalo on niin päättänyt. Minulla on ehdotus myös sinulle. Työtä sekin koskee.

Näkijä kohotti kulmakarvojaan. Tämä oli yllättävää.

– Työpaikkahaastattelussa minulta kyseltiin ohjelmaideoita turisteille. Yksi ajatukseni oli kutsua sinut laskettelukeskukseen sesonkiajaksi. Haastattelijat tykkäsivät ideasta. Heidän mielestään se olisi jotain uutta ja innovatiivista.

Näkijä ällistyi mutta asiakas nosti kämmenensä pystyyn kuin pysäyttääkseen väärälle ladulle lähteneet ajatukset.

– Älä ihmettele. Turistit tarvitsevat iltaohjelmaa, muuta kuin musiikkia, hierontaa ja joogaa. Se olisi sinullekin edullinen keikka. Keskus tarjoaa ateriat, vastaanottilan ja majoituksen veloituksetta ja markkinoi sinua viikko-ohjelmassa mutta ei maksa palkkaa. Sinulta edellytetään, että pidät vastaanottoa joka ilta muutaman tunnin ajan, olet ystävällinen turisteille etkä loukkaa heidän uskonnollisia vakaumuksiaan, tulet iltatilaisuuksiin haastateltavaksi ja vedät roolisi uskottavasti. Osaathan sinä englantia?

Näkijä myönsi osaavansa. Tumma nainen alkoi selittää suunnitelmaansa innostuneena.

– Kiinalaiset ja japanilaiset ovat hulluina Lapin noi-tiin ja samaaneihin. Revontulia ja mystiikkaa. Sinä sovit siihen kontekstiin loistavasti. Uskon, että tienaat hyvin.

Toivon, että tulet heti kun joulusesonki alkaa. Paljon brittejä, jonkin verran saksalaisia ja kiinalaisia. Uusivuosi on tietenkin paras ajankohta. Veikkaan asiakasruuhkaa uudenvuoden aattona! Siitä viipyisit suunnilleen pääsiäiseen asti. Puolisen vuotta Lapin maisemissa, kevättalvella varsinkin on aivan ihanaa. Ehtisit lasketella ja rentoutua. Vaikka tietysti asiakkaisiin täytyy pitää välimatkaa, niin kuin ymmärrät. Ja hehän vaihtuvat rivakkaa tahtia.

– Entä jos en kiinnostakaan turisteja? näkijä epäili.

Tumma nainen näytti ymmärtävän.

– Tämä on pilotti, joten en voi taata menestystä. Olen jokseenkin varma, että turistit kiinnostuvat, mutta laiteetaan sopimukseen varaus, että parin kuukauden kuluttua voit sen irtisanoa, jos näyttää heikolta. Toisaalta, jos tämä kokeilu menee hyvin, voimme toistaa sen ensi vuonna-kin. Mitä sanot?

Näkijä näytti hämmentyneeltä.

– En lupaa muuta kuin että mietin asiaa. Samaaniksi tai Lapin noidaksi en rupea.

Asiakas ojensi käyntikortin, jossa luki Mirva Salminen.

– Ilmoita minulle, mutta älä mieti liian kauan. Aloitan työt heti joulukuun alussa. Odotan innokkaasti yhteistyötä kanssasi. Olisit varsinainen vetonaula, olen varma siitä.

VAINOAMISTA, PELOTTELUA, HUUMEITA JA MEEDIO

**Näkijä-dekkarisarja jatkuu
Lapin maisemissa.**

Noora Näkijä saa työkeikan viihdyttäjänä Lapin hiihtokeskuksessa, mutta lomatunnelma muuttuu painostavaksi ja oudot tapahtumat seuraavat toisiaan. Miksi joku vainooa tavallista siivoojaa, jolla ei ole rahaa eikä vaikutusvaltaa?

Näkijä alkaa epäillä, että monet hiihtokeskuksen työntekijät ovat jotain muuta kuin esittävät olevansa. Joku heistä on julma ja tahtoo paha keinoja kaihtamatta.

KL 84.2
ISBN 978-952-382-616-8

www.docendo.fi

**CRIME
TIME**